

БЕРТОЛТ БРЕХТ ОТГОВОРЪТ

Превод от немски: Николай Попов, 1983

chitanka.info

Един богат мъж имал млада жена, която му била по-скъпа от имота, а той не бил малък. Все пак тя не била съвсем млада, той — също. Но си живеели заедно като два гълъба; той разполагал с две работни ръце — нейните ръце, а тя — с умна глава, неговата глава. Тя често му казвала:

— Аз не мога добре да разсъждавам, мили съпруге, говоря всичко просто така.

Но той имал остър ум и затова имотът му ставал все по-хубав. Един ден се случило тъй, че в ръцете му попаднал длъжник, чийто имот му бил крайно необходим, а и човекът бил лош. Затова не се церемонил много с него, а му наложил запор. На човека му оставало да преспи още една нощ в дома си, в който преживял дълги години, но сега трябвало да замине в чужбина. На другата сутрин щели да му вземат всичко.

През нощта жената не могла да заспи. Лежала до мъжа си, размисляла и накрая станала. Станала и посред нощ отишла при съседа, който трябвало да предаде имота си на мъжа ѝ. Защото смятала, че не бива да обижда собствения си мъж, като му заяви, че иска да помогне на човека, към когото изпитвала състрадание. А и човекът не спял — тя така и очаквала, а седял и се наслаждавал на часовете, които му оставали да живее в своя дом. Като я видял, се изплашил и тя побързала да му даде накитите си.

Но било защото се забавила или защото мъжът ѝ усетил насън, че не е при него, той се събудил, също станал и я затърсил в къщата, повикал я, изплашил се и излязъл на улицата. Видял светлина в дома на съседа и отишъл там, за да види дали онзи не заравя нещо, което вече не е негово. И като погледнал през прозореца, съзрял жена си при съседа посред нощ. Не можел да я чуе, не видял и ковчежето в ръцете ѝ, затова кръвта му нахлула в главата и той се усъмнил в жена си. Посегнал към ножа, който носел в джоба си, и размислил как да убие и двамата. Тогава чул жена си да казва:

— Вземи го, не искам мъжът ми да поеме такъв грях върху себе си, и не желая да го разочаровам, като ти помагам, защото ти си лош човек.

С тези думи тръгнала към вратата и мъжът ѝ едва успял да се скрие, понеже бързо излязла и притичала до тяхната къща.

Той мълчаливо влязъл след нея и вътре ѝ казал, че не можел да спи и излязъл на полето, защото го гризела съвестта, че иска да си присвои къщата на съседа. Жената се хвърлила на гърдите му и заплакала от радост. Но когато пак си легнали, наистина го загризала съвестта и изпитал голям срам, задето на два пъти показал малодушие — веднъж, като се усъмнил в нея, и втори път, като я излъгал. Срамът му бил много голям и той си втълпил, че не е достоен за нея. Отново станал, слязъл в долната стая и дълго седял там, също както съседът оттатък в своя дом. Но било още по-лошо, защото никой не му помогнал в безсилието му. Затова призори, докато било още тъмно, излязъл от къщата и тръгнал накъдето го завее вятърът, без посока.

Без да хапне нещо, вървял цял ден по един път, който водел през безлюдни места, а като приближавал някое село, заобикалял го. Вечерта стигнал до една черна река и там намерил една полуразрушена колиба, в която никой не живеел. Из ливадите наоколо растели сочни билки, а реката била пълна с риба, така той останал там три години и прекарал времето си в събиране на билки и риболов. Накрая се почувствувал твърде самотен, тоест гласовете на водата станали прекалено шумни за него, а в главата му се множали и разраствали мислите, за които се казва: те са като птици, които замърсяват трапезата. Затова отишъл в един град, а после в много градове — вървял без посока, просел и се молел в църквите.

Но с времето мислите му го завладели напълно и започнали много да го измъчват. Така той се пропил и заскитал като куче, което не струва дори да носи верига. Изминали още години. Когато вече забравил името си и бил почти ослепял, станало тъй, че се завърнал в града, където бил живял някога, преди много време. Той не разпознал града и стигнал само до предградието, където се проснал в двора на една пивница.

Ето че един ден по обяд в двора влязла жена и заговорила с кръчмаря. Когато просякът чул гласа ѝ, нещо го пронизало, а сърцето му затупкало по-бързо, както на човек, който случайно е влязъл в зала с приятна музика, а няма право да остане. Мъжът видял, че тази, която говори, е жена му, но не могъл да промълви и дума. Само протегнал ръка към нея, когато минавала. Но жената не го познала, защото той вече не приличал на себе си, дори по лицето му вече не личало, че толкова е страдал. Тъй че жената понечила да го отмине — имало

твърде много просяци, а този изглеждал и безсрамен. Но ето че мъжът успял да отвори уста и промълвил нещо, което прозвучало като:

— Жено!

Жената се навела, погледнала го и краката ѝ се подкосили, а лицето ѝ съвсем пребледняло. И когато той вече не чувал сърцето си, чул нейния глас:

— Мили мой мъжо, защо ме накара да те чакам толкова дълго! Сега съм вече грозна, седем години изминаха в скръб и аз замалко да се усъмня в теб.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.